

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 7. april 2013

Kirkedag: 1.s.e.påske/A

Tekst: Joh 20,19-31

Salmer:

SK: 754 * 447 * 448 * 247 * 248 * 474 * 218

LL: 754 * 447 * 448 * 248 * 474 * 218

Har Julius Cæsar levet? Det er der faktisk mange mennesker, der tror. Og det trods det, at der egentlig ikke findes ret mange kilder fra Cæsars egen tid. Det er forsvindende lidt, der findes fra Cæsars egen hånd, hvis han da altså selv har skrevet det, og meget lidt om ham fra hans egen samtid. Det er altså rent videnskabeligt et meget spinkelt grundlag, vi bygger vores viden og historieskrivning om Cæsar på. Faktisk tror jeg, at hvis ikke vi havde haft tegneserien Asterix og Obelix, så var der ikke mange af os, der ville vide noget som helst om Cæsar. Alligevel tages det for en historisk kendsgerning, at Cæsar har levet. Og stod jeg her og hævdede det modsatte, ville mange betragte mig som uvidende og utroværdig.

Mange af Cæsars meningsfæller har efter attentatmordet på ham, helt sikkert pludselig ”glemt”, at de var en del af Cæsars projekt og helhjertet støttet sammensværgelsen mod ham og eftertidens forglemmelse af ham. For eftertiden forsøgte at glemme Cæsar. For huskede man det, huskede man jo også, at man måske selv var en del af det og støttede ham. Og det kunne jo godt gå hen og blive upopulært, og hvor langt ud gik man efter Cæsar og hans indflydelse; så det var nok sikrest at glemme ham og håbe, at alle andre også bare glemmer.

Sådan er der sikkert også mennesker, der i dag forsøger at glemme, at de engang støttede diverse projekter eller kendisser.

I efteråret – tror jeg, det var – stod kendte danske, politiske topfolk jo nærmest på nakken af hinanden for at udtale deres støtte til ejeren bag restaurant Vejlegården. Da manden så senere selv blev anklaget for brandstiftelse på sin egen restaurant, var der ikke en, der havde noget at sige. Og som det blev sagt en dag i TV: Der er nok mange politikere, der i dag fortryder, at de holdt deres møde med TV og det hele og således gav deres støtte til ham.

Den pinlige fortid – eller den fortid, der kan have en usikker fremtid – prøver vi ofte, om vi kan glemme. Og skulle det ske, at fortidens spøgelse dukker op, så har vi travlt med at fornægte og undskylde.

Thomas. Disciplen, der ikke kunne tro på Jesu opstandelse, før han selv havde set Jesus og rørt ved ham. Jeg kan godt forstå ham – et eller andet sted. Jeg kan godt forstå, hvis han har lyst til at glemme det hele. Set i bakspejlet er det nok ikke så smart at have været en del af Jesushistorien. Når Thomas i eftertiden skal ud og søge job, så vil han nok ikke skrive i sit CV, at han har brugt 3 år på at rende efter en mand, der fortalte historier om Gud, mængede sig med samfundets udskud og helbredte og velsignede mennesker, der åbenlyst levede langt udenfor det normale moralbegreb for anstændig og pæn opførsel, og siden blev dømt og henrettet for Gudsbespottelse, og nu fuldstændig skrevet ud af historien ved det, at selv hans døde krop var væk. Nej, det vil Thomas sikkert nok glemme, og håbe, at alle andre også bare glemmer.

Og minsandten så kommer hans venner og fortæller ham, at Jesus lever. Han er opstået af graven og lever og har været hos dem.

Den historie er så langt ude på overdrevet, som nogen historie overhovedet kan være. Så er der noget at sige til, at Thomas siger, at det tror han ganske enkelt ikke på? Og Thomas tager med det samme forbehold for, at det er en bedrager, der har været hos dem. Har de set hans sårmerker? Nej, det har de ikke. De er simpelthen for dumme. Men så er det jo godt, at Thomas ikke også falder for det svindelnummer. Han vil nemlig se – ja han vil røre ved sårmerkerne – før han kan tro. Thomas sætter sig ikke helt uden for fællesskabet med de andre. Han lader så at sige en svingdør stå åben, så han nemt kan komme enten ud eller ind. Han afviser derfor ikke helt deres ords ståen til troende; men han vil gerne have et mere konkret bevis.

Derved er Thomas nærmest blevet forkættet i forskellige sammenhænge i kirkehistorien og menneskers forståelse af kristendommen. Thomas, tvivleren, der ikke vil tro før han får bevis. Thomas, som slet ikke har forstået noget som helst af det hele. Thomas, som ikke forstår, at når beviset er lagt frem, så handler det ikke længere om tro, for så er det noget, man ved – og man er dum eller utroværdig, hvis man afviser faktum. Thomas er blevet det afskrækkende eksempel. Blevet advarslen om, at det handler om tro. Tro på det mest usandsynlige, men dog om tro.

Thomas. Hvor er han menneskelig. Eller er jeg den eneste, der kan se mig selv i ham? Er jeg den eneste, der i fortvivlelse og nød har råbt til Gud: Vis mig dig! Giv mig et eller andet tegn på, at du er der! Er jeg den eneste, der fra tid til anden har haft brug for noget håndgribeligt at holde fast i, for at kunne fastholdes i troen på Gud? Er jeg den eneste, der ind imellem kan få næsten forstoppelse af alle kristendommens dogmatiske begreber, og kan en masse kloge ord om troens væsen og Helligåndens virke til tro i mit liv – og alligevel må konstatere,

at det er tom viden, som ikke lindrer, styrke eller trøster min tvivlende tro? Thomas er blevet alle tvivleres far. Thomas er blevet den person i evangeliefortællingen, som vi måske har lettest ved at spejle os selv i. Thomas er blevet den person i Jesushistorien, hvortil Jesus taler direkte til os.

Har vi noget bevis for Jesus-historien? Der er meget lidt efterladt efter Cæsar. Alligevel er han et historisk faktum. Jesus, som sagde en masse ord, har ikke efterladt sig et eneste skreven ord. Vi hører faktisk kun om, at han skriver en gang, og det er i sand. Alligevel har vi et bevis. Et bevis for, at Jesus-historien er sand. Vi har et bevis i fortællingen, evangeliets usandsynlighed. For historien om Jesus er så langt ude på overdrevet, at hvis ikke den havde været sand fra første færd, så ville ingen have holdt den i live. Omkostningerne ved at fastholde evangeliet om Jesus som Guds Søn og som opstanden var så store i de første århundreder af kirkens historie, at havde den været pure opspind, så havde den næppe overlevet. Men evangeliet om Jesus overlevede, fordi mennesker risikerede alt for det utroligste, for at mennesker skulle tro dets sandhed. Ingen mennesker med deres fulde fornuft ville have ladet sig byde, hvad man bød de første mange kristne, hvis ikke budskabet havde været sandt. For ingen vandt ved det. Der var ingen personlig vinding ved at fastholde dets sandhed. Tværtimod. Havde det ikke været sandt, at Jesus er Guds Søn og opstanden fra de døde, havde ingen holdt fast i det og bragt det videre ud i verden gennem alle tider, for så mange idioter findes ganske enkelt ikke.

Jesus viser sig senere for Thomas, og til Thomas taler Jesus til os: Salige er de, som ikke har set og dog tror. Efter Thomas skal der komme mennesker, der ikke har muligheden for at se, og dog tror. De skal være salige. Ikke salige i den forstand, at der er en særlig belønning til dem, fordi de trodser mangel på

beviser og tror det utrolige og derfor belønnes for deres fromhed. Men det er en naturlig følge, at tror vi Jesus som den opstandne, så ser vi saligheden. Så ser vi Guds kærlighed. Så ser vi sandheden om Gud. At være salig er ikke at gå rundt i en konstant jubelglæde. At være salig er at vide sig i Guds varetægt, omsluttet af Guds kærlighed, tilgivet i Guds nåde ved Jesus Kristus, Guds enbårne, opstandne Søn.

Salmisten siger i dagens GT-læsning om Gud:

Hans vrede varer et øjeblik, hans nåde hele livet; om aftenen slår gråden sig ned, om morgenen er der jubel.

Guds vredes-øjeblik brød ud i lys lue, da Han forlod og forbandede Jesus på korset. Men opstandelsens morgen er beviset på, at nåden tog over. Den nåde, hvorover vi må juble og lovprise Gud og, hvori vi må juble på vores opstandelsesmorgen. Da skal vi se – se ham, som vi i det usynlige har troet. Ja, sandelig, Herren er opstanden! Og han er hos os!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen